

tragtning, at Valgret til Kommunen skal være betinget af Skatteydelse, staar Kraeret om Opholdet, idet man ikke kan lade Personer svare Skat i en Kommune, uden at de i hvert Fald i nogen Tid har opholdt sig der. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at sige, at vi altid kan forhandle om, hvorvidt Opholdsbestemmelsen skal lyde paa et eller to Aar eller et Tal derimellem. Jeg hører til dem, der ikke er ængstelige for at komme lavere ned end til to Aar, det drejer sig jo ikke om noget Principspørgsmaal, kun om, hvorvidt to Aar er for meget eller ej.

Det ærede Medlem anførte i sin Tale som en Slags Begrundelse for sit Forslag, hvordan man paa Frederiksberg efter det ærede Medlems Mening har forsøgt at faa en hel Del udelukket fra Valgret ved at foretage forskellige Forandringer i de tidligere gældende Vedtægter med Hensyn til Skatteansættelsen. Det ærede Medlem skulde ikke minde om den Affære, om jeg maa betegne det passerede saaledes, for der er det ret interessante derved, at da et Flertal i Kommunalbestyrelsen havde vedtaget en Forandring i Skattevedtægten, hvorefter Mindsteskatte skulde blive 6 Kr., tror jeg, modtog jeg fra to af Kommunalbestyrelsens Medlemmer som Repræsentanter for det ærede Medlems og den radikale Gruppe en Henvendelse om ikke at godkende denne Skattevedtægt, der var indsendt som vedtaget paa lovlige Maade af et Flertal i Kommunalbestyrelsen. Der forelaa ikke en Gang et Mindretalsforslag. Henvendelsen gik altsaa alene ud paa, at jeg skulde undlade at godkende det, som Flertallet, det vil i Virkeligheden sige Kommunalbestyrelsen, havde vedtaget.

Havde Forholdet endda været det, at der med en Stemmes Forskel var blevet vedtaget et af to Forslag, og Ministeren saa skulde have truffet Afgørelsen, kunde der have været nogen Mening i, at Mindretallet kom og bad ham om at veje de to Forslag mod hinanden. Men der forelaa kun det ene Forslag, og saa kom de, der ellers hævder, at de er Repræsentanter for Flertalsstyret og den almindelige Valgret, og appellerede til Ministeren om at gaa imod Forslaget. De Herrer skulde gøre sig klart, at naar man holder paa Flertalsstyret, skal man tage Konsekvenserne deraf, selv om det er ens Modstandere, der har faaet Flertal. Naa, det lykkedes jo — hvad jeg glæder mig over — ved fornyet Forhandling med Kommunalbestyrelsen at faa dens Flertal til at gaa ind paa noget lempeligere Be-

stemmelser. Men det er interessant, at det ærede Medlems Parti, naar Flertallet ikke vil det samme, som Partiet vil, beder Ministeren om at gaa imod Flertallet og følge Mindretallet. Jeg gad vide, hvad der vilde været sket, hvis det omvendte havde været Tilfældet, at det ærede Medlems Parti havde dannet Flertallet, medens jeg fra et Højremindretal havde modtaget en Henvendelse og fulgt denne, om det ærede Medlem saa ikke vilde have sagt: Det er en mærkelig Minister, han vil kalde sig Demokrat, men følger ganske Mindretallet i en Kommunalbestyrelse i Stedet for at støtte Flertallet! Jeg kan ikke nægte mig den Tilfredsstillelse at gøre opmærksom paa denne Sag fra Frederiksberg, da det ærede Medlem saa uvilkaarligt kom ind paa den. Hans Opfattelse har jo altsaa været den, at eet er at hævde Teorien om Flertalsstyret, et andet at fastholde den i Praxis og tage dens Konsekvenser.

Med Hensyn til Valgretten til Amtsraadet har jeg ogsaa tidligere haft Lejlighed til at sige, at vi fra Ministeriets og Venstres Side gerne skal være med til at søge at faa, jeg kan godt tjene det ærede Medlem (Borgbjerg) i at sige, den sidste Rest af den privilegerede Valgret til Amtsraadet fjernet. Men med Hensyn til Spørgsmaalet om at lade Amtsraadet vælge sin Formand skal jeg gøre opmærksom paa, at det i høj Grad hænger sammen med hele Amtsraadets Stilling, dets Forretningsførelse, dets Forhold og Tilsynsmyndighed overfor Kommunalbestyrelserne. Saa længe der er et ret væsentligt juridisk Moment, som skal tages med i Betragtning, har det sin store Fordel, at der altid er sikret Amtsraadet en Jurist, der tillige er Overøvrighed i den paagældende Kreds. Spørgsmaalet om Amtsraadets Tilsynspligt og -ret overfor Kommunerne angaar, det erkender jeg, en Mængde Forhold, som bør rettes; og jeg haaber paa, at naar vi skridder til den Forandring af Kommunalloven af 1867, som paa mange Omraader tiltrænges, vil Spørgsmaalet om, hvorvidt Amtsraadet selv skal vælge sin Formand, blive aktuelt; det vil da efter min Mening kunne løses paa tilfredsstillende Maade. Men saa længe den nuværende Ordning med de noget, det maa jeg vistnok sige, gammeldags Bestemmelser om Amtsraadens Tilsyn med Sogneraadene bestaar, tror jeg, man gør vel i at blive ved den Tilstand, hvorefter der er sikret Amtsraadene en Jurist som Formand. Spørgsmaalet er jo i øvrigt ikke videre betyde-